

[Jørgen Jensen]

er det så, man bliver nødt til at sælge sine børn, fordi man ikke kan skaffe dem udkommet? Derfor tror jeg ikke, man kan skille det, man kalder menneskerettighederne, ad.

Lad mig sige helt klart, at selv om også jeg har peget på, at der var ting i den socialistiske verden, som jeg – med udgangspunkt, kulturelt og materielt, i det samfund, jeg lever i – mener burde være anderledes, så har jeg aldrig været bange for at vælge side. Hvis det var nødvendigt for Cuba at arrestere nogle mennesker for at afskaffe analfabetismen og for at sikre, at mennesker kunne leve og ernære deres børn, ja, så var jeg ikke bange for også at forsvare det system, som nødvendiggjorde dette.

(Kort bemærkning).

Honoré (KrF):

Det skal være meget kort. Hr. Gert Petersen sagde, at forslagsstillerne ensidigt havde koncentreret opmærksomheden om menneskerettighedsspørgsmålet i de østeuropæiske lande, de kommunistiske lande. Han efterlyste – hvis jeg har forstået det rigtigt – en kritik af den massive og barbariske undertrykkelse af menneskerettighederne på den anden side, og det vil altså sige Vesteuropa. Derfor vil jeg spørge hr. Gert Petersen, i hvilke vestlige deltagerlande i Beogradmødet – for det er jo det, der er udgangspunktet – hr. Gert Petersen mener man skal søge den massive og barbariske undertrykkelse af menneskerettighederne.

Steen Folke (VS):

Det var et ynkeligt forsvar, hr. Honoré leverede for sine hårrejsende profetier om massakrer i Vietnam i debatten her for tre år siden. Det er rigtigt, at hr. Honoré dengang dækkede sig ind bag alenlange citater af en ikke amerikansk, men vistnok engelsk, professor Honey, eller hvem det nu var, som hr. Honoré selv nu så afslørende tilføjede. Hr. Honoré er ikke just kritisk med hensyn til sine kilder: i hans svar til mig i dag var det bladet Martyrernes Røst, der blev kaldt til vidne på, at to præster skulle være omkommet i et vietnamesisk fængsel. Og da hr. Honoré selv kunne høre, at det lød lidt tyndbetet i forhold til profetierne om massakrer, tilføjede han karakteristisk, at når det nu gik ud over disse to præster på denne måde, må

der være mange andre, der har lidt samme skæbne. Der er vist ingen grund til at kommentere dette yderligere.

Jeg vil gerne sige minister Lise Østergaard tak for hendes klare svar på mit spørgsmål om hendes holdning til berufsverbot. Det har ikke hidtil været muligt at få udenrigsministeren til så klart at tage afstand fra berufsverbot uden at pakke det ind og garnere det med en række forbehold. Men minister Lise Østergaard sagde klart og uden forbehold, at berufsverbot efter hendes opfattelse er en krænkelse af menneskerettighederne, og jeg håber, at pressen har bemærket dette meget klare udsagn fra ministeren. Jeg synes selvfølgelig, at det er et udsagn, som bør videregives, ikke mindst på et tidspunkt, hvor der er et topmøde under opsejling, hvor man formentlig kan forvente deltagelse af Helmut Schmidt, den tyske statsminister.

Derimod kan jeg ikke på samme måde takke for ministerens svar på det andet spørgsmål, jeg stillede, nemlig sammenhængen mellem den udhuling af retsplejeloven, som regeringen har stillet forslag til i flere omgange, og den danske ratifikation af FN-konventionen om borgerlige med flere rettigheder fra 1966, som ministeren påberåbte sig.

Ministeren snakkede om, at det var en svær balance at modvirke vold uden selv at være voldelig. Ministeren må undskylde mig, men jeg kan ikke forstå, hvad det har med den sag at gøre. Det, sagen drejer sig om, er, at man vil forhindre anklagede under visse omstændigheder i selv at vælge deres egen forsvarer, og det har efter min bedste overbevisning ikke noget at gøre med vold; i det højeste kan man sige, at det er vold over for den pågældende anklagede, som man altså berøver en vis menneskeret, nemlig retten til selv at vælge sin forsvarer. Men selv om retsplejeloven ikke er ministerens område, synes jeg, det ville være rimeligt at forvente en kommentar til, om den danske regerings bestræbelser faktisk er i overensstemmelse med den konvention, som Danmark ratificerede i 1971, som ministeren påberåbte sig, og som jeg citerede, hvoraf det ganske klart fremgik, at man havde skrevet under på, at der skal være en sådan ret for sigtede til selv at udpege egen forsvarer, og hvor der ikke var forbehold i nogen sager.

(Kort bemærkning).